

Málningurinn »Tað bláa rúmið« hjá Picasso vísur eina kvinnu, sum vaskar sær

Maður fjalir seg í Picasso málningi

INFRAREYÐ STRÁLING HEVUR AVDÚKAÐ EIN LOYNNILIGAN MANN Í EINUM KENDUM MÁLNINGI HJÁ PICASSO

LIST

Eyður Klakstein
eydun@söialurinn.fo

Spanski listamaðurin Pablo Picasso fekk so mikið tíðliga viðurkenning, at hann upplivdi sjálvur at verða kosin sum ein tann týðningarmesti listamaðurin í 1900-talinum.

Eitt av høvuðsverkunum frá fyrstu listatíðini hjá Picasso er málningurinn »Tað bláa rúmið«, sum Picasso málaði í Paris í 1901. Nú hevur ein nýggjur loynidómur knýtt seg at málninginum, tí infrareyðar geislingar vísa, at ein ókendur maður er goymdur í málninginum.

Tíðindastovan AP skrivur, at National Gallery of Art á Cornell University og Winterthur Museum í Wilmington í USA hava seinastu fimm

árin kannað málningin, tí serfrøðingar hava hildið, at málningurinn er málaður út yvir eitt annað motiv.

Kanska listahandlari

Nú upplýsingarnar frá kannningunum eru lagdar fram, vísur tað seg, at ein maður, sum er ílatin butterfly og hvíur andlitið móti hondini, er at finna í løriftinum.

Nú verður roynt at finna fram til, hvør maðurin í málninginum er.

Picasso var júst komin til Paris at finna íblástur, tá ið hann málaði hendan málningin.

Eitt boð er, at motivin er Ambroise Vollard, sum var ein franskur listahandlari, og sum var vinmaður við Picasso og skipaði fyrri hansara fyrstu framsýning í Paris.

Men enn eru prógv ikki funnin fyrri hesum pástandi, og meðan hetta verður

Hetta er maðurin, sum fjalir seg í málninginum. Spurningurin er nú, hvør hann er

kannað nærri, er málningurinn sendur á ferð í Suðurkorea, har hann skal sýnast fram á ymiskum gallaríum.

KLUMMAN

Inna
Törnroos

Business við beiskum smakki

Fyri fyrstu ferð í lívinum havi eg flogið á business class.

Tað var við einum stórum altjóða flogfelagið, og jú, tað var júst so, sum eg hevði ímyndað mær. Køirnar vóru styttri, maturin betri, tænastan fantastisk og flogvøllaloungin eitt satt upplivsi. Eg betalti ikki eitt oyra av hesum – ferðin var ein arbeiðsferð.

Eg ferðaðist saman við tveimum starvsfelagum, ið eru meira vanir enn eg at ferðast í arbeiðsörindum, og hjá teimum er business class meira gerandiskostur. Vit hava áður kjakast um tað er rætt at gjalda seg fram við køini í LEGO-landi, og tað varði ikki leingi, áðrenn sosialisturin í mær fór at gera vart við seg og føla seg heldur illa tilpassar í leðursetrinum fremst í flogfarinum.

Tí tað er sjáldan, at klassasamfelagið er so sjónligt sum í einum flogfari. Tey, sum hava galdið minst, sita aftast, og tey, sum hava galdið mest, fremst.

Í staðin fyri at njóta matin og ókeypis tænastuna fóru vit at kjakast, um tað er rætt ella skeivt, at viðfarið hjá teimum á business klassanum skal hava ein reyðan lepa á, ið sigur »Priority«. Eg meini, at fólkin longri afturi í flogfarinum hava jú eisini brúk fyrri sínum viðfari, men starvsfelagarnir halda, at tey á business hava valt at galdið meir fyrri ferðaseðilin, tí tey vilja hava reyða lepan og leðursetrini.

Sjálvandi kunnu starvsfelagarnir hava rætt í tí, men av tí at príslepin er so ymiskur á teimum ymisku ferðaseðlunum, gav tað mær hóast alt ein beiskan smakk í munin, tá mín hvíta Modesty Blaise-taska kom dansandi eftir bandinum fyrst av øllum taskunum.

Sum føroyingur ber tað sjálvandi ikki til at tiga við tí fakta, at í okkara flogfelagi Atlantic Airways hava vit ikki ymiskar klassar, men øll fáa somu tænastu (ps tit í KVF – hetta er ikki reklama). Eitt fakta, sum stuðlar undir míni teori, at Føroyar eru so at siga friar frá klassamuni. Og tað er eisini ein orsök til, hví eg reageri so harðliga, hvørju ferð eg fái tað upp í andlitið.

Starvsfelagarnir teskaðu óført, tá vit fóru úr flogfarinum, og ein av bestu vinkonunum hjá Madeleine prinsessu kom aftaná okkum úr economy class – »Hygg nú Inna – tey ríku kunnu eisini flúgva aftast«.

Og jú, tað kunnu tey óivað – spurningurin er bara, um tey fátøku nakrantíð sleppa at uppliva lívið har frammi í flogfarinum!

So segði hann...

– Eg havi einki við felagsskapin at gera, men eg dugi væl at síggja, at slíkt kann vera ógvuliga óheppið fyrri umdømi okkara úti í heimi.

Ingi Sørensen um herverk á Sea Shepherd bilar